

דברי הכפר

גשם

גשם וגשם וגשם בלי סוף
גשם בגן וגשם ברחוב.
קר ורטוב,
לא טוב.

ולוי יש גזלה,
ואני משחעלת,
מאד לא טוב.

מובן --

כשהכל הכל רטוב
וגשם בגן וגשם ברחוב,
וגשם וגשם וגשם בלי סוף.

מרים ילן שטקליס

ה' בשבט תשל"ח
13 בינואר 1978

מס' 545

כפר-הנשיא

מה נשמע ?

1.

* קר וגשם,

אומרים לנו שהשפעת משתוללת בארץ. וגם אומרים שהיא הגיעה לכפר הנשיא, כמו כל הדברים הטובים שבסופו של דבר מגיעים גם אלינו.

אין לנו מספרים מדויקים מהמראת (או מסדרן העבודה) אך מי שאינו חולה,

לפחות משחל, או אולי מנוזל. ואם לא היום - אז מחר, או מחרתיים, לבריאות!!

* * ועוד בעניני בריאות. אם חם וחלילה חליה ואתה זקוק לאשפוז בחדר החולים - יש

לי בשורה בשבילך - יש היום מכשיר קשר הישר מחדר החולים. לוודא של פילים, וזאת למען

ן החולים שזקוקים לטיפול דחוף וגם מחוץ לשעות הרגילות.

* * * המחצית הראשונה של שנת הלימודים נגמרה בבית החינוך בכפר בלום ובעקבותיה הריצה

ממסורתית בין מורים ומחנכים, וכל מי שעדיין (או כבר) יש לו צאצאים בבית ספר זה, אך

גם שם השפעת השפיעה והפילה חללים בין המורים - כך שהתפוסה היתה גם כן רק מחצית.

* * לשרי שובל - החלמה מהירה ושלמה.

* * השבוע חל עוד מהפך: המהפך של דגרון עם הפג'ו של הברכות ואודי עם מכונית של

האיחוד. שניהם יצאו מכל זה במזל ובנס ובחבלות קלות ביותר. כלי הרכב עם חבלות קצת

יותר רציניות.

* * ולבסוף, במוצאי שבת היתה אספה רצינית, עניינית וחשובה על שני נושאים לא

פחות חשובים: א. מדיניות המפעל בעתיד; ב. עתיד הענפים החקלאיים שלנו ובהקשר לבנים

החוזרים. הובעו דעות רבות ובודאי שישנן דעות שעדיין לא תושמעו. היתה רוצה לעורר ויכוח

בעלון ולבקש מחברים וצעירים כאחד להביע דעות בנידון וכל הקשור בו.

* * אני מברכת את שאולה שהסכימה להצטרף למערכת וזה מביא את מספר חברי המערכת

היום ל-2. כן ירבו!

יעל נ'

וברוח זו - אני מאחלת לכולכם שבת שלום,

מה נשמע ?

15.1 איתן נמלי

17.1 שרית וולפין

19.1 דני סטיל

רות גולן

20.1 צביה כץ

עופר ניצן

21.1 בקי ארנברג

חברים יקרים,

אני מאד מודה לכל אלה שעבדו, עזרו

והשתתפו בסידור הערב החברתי לכבוד

החתונה של ברבדה וניסים.

אני שמחתי מאד בחתונה עצמה, ולא פחות

נהנתי והתרגשתי מהערב הזה, וממש הרגשתי

והערכת את הידידות של בית כפר הנשיא.

ג'ק כרבוך

עניני המופעל

2

בשפתיים האחרונות הופגזנו בדפי מידע צהובים מטעם הנהלת המפעל וועדת המשק. מהם דפים צהובים אלה? הם עוסקים במדחק המספרים. איך להפחית מספר העובדים השכירים כדי שנוכל לחזור לאידיאל העבודה העצמית בקיבוץ. עקרון זה הוקפא מתוך נוחיות במשך 25 שנים ועתה מבקשים התנועה וכמה מחברינו להחיות אותו בכל מחיר. הכוונה היא כנראה להוריד את כוח העבודה במפעל ל-135 ורק כ-25 אחוז יהיו שכירים. ייתכן שאינני מדייק במספרים כי מרוב דפים צהובים התבלבלתי ואף הסתחררתי. אבל אני כן יודע שלא נגיע למספרים אלה בזמן המתוכנן אם אנו רוצים להמשיך להתקיים כבית יציקה מתקדם ומצליח. מבין 60 החברים שעובדים היום במפעל, רק 15-20 יש קשר עם השכירים ועובדים אתם ממש. כל היתר עוסקים בניהול, פקידות ומכירות. אך אל תשכחו שיש דרך להתגבר על הבעיה: אנו יכולים להעסיק קבלני-משנה, דבר לגיטימי שאינו נוגד עקרונות. אנו גם מעסיקים אחוז קטן של מתנדבים וכן יש מקום ליתר מיכון.

בקשר לקבלני-משנה. יש חברים החושבים שיש צורך לנקות את שטח המפעל. אין לשם כך חברים, אז אנחנו לוקחים קבלן-משנה מטובא ופעמיים-שלוש בחודש הוא בא ומנקה. המחיר לא חשוב. אין מספיק מנגרים אז אנחנו לוקחים קבלן-משנה ב-100 לשעה. איכות הביצוע והמחיר - לא חשובים.

אפילו מיכון יכול לענות רק על חלק מהבעיות. גם אסור לשכוח שמיכון אינו יותר טוב ממצב אחזקתו. זה 8 או 9 שנים אין לנו חבר שעובד באחזקה ואם יש איזו מחלקה מפגרת, הרי זו מחלקת האחזקה. וכאן קבלנות-משנה כמעט ולא באה בחשבון. קבלנות-משנה גם לא תציל אותנו אם לא יהיה חבר מתאים המפקח על עבודתם ומתמקח על מחיריהם. זו עבודה שלא כל אחד יכול לעשות. אז מה, בכל מחיר רק למען העקרונות? אך הדבר החשוב ביותר כמעט ולא נלקח בחשבון, והוא הפועלים עצמם. רק מיק

הזכיר את זה באספה האחרונה. בשנה האחרונה הפועלים שמעו שמועות והם יודעים די טוב מה בכוונתנו לעשות. גם אם יש עיוותים במה שהם חושבים, מה שבטוח שיש ביניהם הרגשה רעה הגורמת להרעה במוראל. רבים מהעובדים במפעל מההתחלה, הם מעורבים בו וגאים בחלקם בהתפתחותו ובשמו הטוב. הודות לקומץ חברים ותיקים במפעל היו יחסי עבודה טובים מן הרגיל לגבי המקובל בארץ. עובדים אלה אינם מחפשים פיצויים אינם מחפשים אתגרים חדשים במקומות עבודה אחרים - אלא מרגיזים שכאן מקומם. בקשתי היא שהנהלת המפעל וועדת המשק יעסקו בנושאים יותר חשובים מהנסיונות להחאים את המספרים והדוחו"ת לעקרונותיהם. לא עוד יכתימו את שם המפעל ולא

יהרסו אותו ע"י הקטנת הייצור והאטת ההתקדמות.
כל התכניות בדפים הצהובים אינן אלא סיפורי ילדים.

מס ח

רבה ההתענינות בטיולים בזמן האחרון. לכן אנסב לדווח על הנעשה מבלי לסגור

ענין. האפשרויות רבות האפשר תמיד להעלות הצעות חדשות.

סיני - אנו מספלים בהשגת מדריך, וברגע שיהיה נקבע אחר ביחד את התאריך ואת המסלולים.

בקשר לתאריך אנו חושבים על מרץ-אפריל, ובענין המסלולים ישנה ההצעה הבאה:

מסלול א' - 7-8 ימים הכוללים לא מעט הליכה, משא גמלים ואי-היצמדות לכבישים.

מסלול ב' - 5-6 ימים יותר קלים כאשר לא נחרק יתר על מידה מהכביש ומהרכב.

רצוננו בשני המסלולים להגיע גם להר הגבוה וגם לחוף סיני וימת ברדוויל.

ביום שישי (היום) נתלה רשימה נסיונית אשר באמצעותה אנו מבקשים לדעת כמה חברים יבקשו

להשתתף בטיול ובאיזה מסלול.

טיולי שבת - שני הטיולים הבאים יהיו : א. אל חמה ומפעל נהריים; ב. איזור הר מירון.

הגשם הרצוף מקשה על קביעת התאריכים ואין ברירה אלא לחכות עד יעבור זעם. הודעות יבואו.

בילוי נעים, סומי

טיולים!

מכתב זה התקבל במערכת ונשלח בעם התנועה.

לחברים שלום,

הננו פונים אליכם בדרך לא שגרתית זו על מנת ליצור זיקה ומודעות לכל הקשור

בהתישבות הצעירה. שלושת המרכזים האחרונים של האיחוד עסקו בנושא חשוב זה והקיפו

כ-100 - 150 חברים האמורים ליצג את 86 קיבוצינו. רוב רובה של אוכלוסיית התנועה

עדיין מחוץ לתמונה.

היום נמצאת שנת השירות בתחילת סולם העדיפויות של החברים הצעירים, ואיננו

יכולים להתמודד עם מעצמה כה מכובדת כשנת חופש. למעשה זוהי הגדרת מצב בסיסי בו

נמצאים הצעירים מספר שנים לאחר השירות הצבאי.

ובאפיק וחרוב בגולן, אלומות, גזר, קליה, מצפה-שלם, יהל, קטורה, טופה

וחולית - עדיין נשואות אלינו העיניים.

חייבת לבוא איזו תנועה מבפנים, מתוכנו שתזיז את החברה למימוש שנת השירות

בקיבוצים הצעירים. והיום אנו רואים אותם מבודדים כליל, מופקדים לחרדותיהם וללבטיהם.

מעל עלוני הקיבוצים אנו פונים בקריאה לכלל ציבור החברים ב"איחוד" - צאו לעזרת

ההתישבות הצעירה.

צעירים בוגרי צבא, משפחות המוכנות לתת יד לעניין, ותיקים שיעבירו את המסר "פעם

חלוץ - תמיד חלוץ". אנו בבית האיחוד מצפים לקריאת כיוון מבעלי היזמה.

בברכה ובציפיה,

ישראלה ומיכאל

כ"א, ש.ש.ש. איחוד.

בינו ובין עצמו

לא הייתי מגיב לכותב הטור הדומה בכותרתו לטור זה, לולא הרגשתי שבמקום

להשיג את מטרתו הוא מחטיאה, וכתוצאה מרחיק חלק גדול מן הציבור ממסורתנו כאשר היה רוצה לקרבו.

סוף כל סוף, אם נבדוק את ההסטוריה של נביאנו בדם קר, נגלה בלי ספק שנכשלו במאמצייהם. הספותיהם היו אולי שיא של רוחניות ושירה, אך ברור שהעם שרצו להדריך לא האזין להם כלל וכלל. ייתכס שפחות הטפה רצינית ויותר רוך והומור היו עונים יותר. יש גם כמה השגות במאמר האחרון שאינן נראות כנבונות. למשל, "משוגע(לדבר)"

מתייחס לפעולה ולא להטפה. אליעזר בן יהודה לא הטיף לדבר עברית - הוא דיבר. אמנם לא הכרתי את אשתו, וייתכן שלא היתה לו הגנה אחרת!

קיצוניות בדרך כלל מחטיאה את המטרה. מה זאת הירושה של 6000? שנה? חלק מירושה

זו בא מסיפורים שקיבלנו מהבבלים ועוד תקבולות עפיקות מן התרבות העברית, חלקים ספגנו משך ההסטוריה הארוכה שלנו בין הגויים, וכמובן חלק בא גם מעצמנו ומאדמחנו. חוץ כל ההסטוריה הזאת, כמה מנהגים די מוזרים נוספו לפלגהם שונים של העם או הדת. נניח למשל שמאמינים באמונה של מה, האם לבוש של פריצים פולניים מהמאה ה-17 מקרב אותנו לאמונה זו? או להפך, האם לבוש זה יחד עם כל מיני מנהגים עממיים מרחיק אדם עד כדי כך מן הדת שהגאון מוילנה היה צריך לדרוש הטלת חרם על המסכנים?

נקודה נוספת, אולי יותר חמורה - מהמאמר האחרון מתקבל הרושם החזק

שכל הדת בנויה כדל לשמור על העם. האם אנשים דתיים יכולים באמת לקבל דעה כזאת? הדת הלא באה מאלוהים, ואלוהים גם לגבי היהדות הינו מושג אוניברסלי. אולי יש הגיון בעם מיוחד נסוע בעולם כדי לשמור על הדת, אך ההפך? אמנם עמוס לא האה ייחודיות מרובה בעם ישראל והצהיר "הלא כבני כושיים אתם לי בני ישראל, הלא את ישראל העליתי מארץ מצריים, ופלשתים מכפתור וארם מקיר".

אינני רוצה לנתח את הדחפים של הציונות המעשית, אך יש סימנים שאף ביאליק, לפי כמה אמרות-כנף שלו, ראה בציונות כלי להפוך את העם היהודי לעם נורמלי כמו כל העמים ולא לעם/כת דתי מיוחד, שונה ומתבודד.

גם אין ברצוני לנתח את ההבדל בין מסורת ודת. בעצם אני אוהד את הרצון

לקרב את החברה לאהבת ישראל ומסורתנו, אך הגישה צריכה להיות צלולה ושקולה ולא להוטה וקיצונית עד כדי כך שנשמעת לא הגיונית.

לפני שבועיים שמענו ברדיו על ישיבה בירושלים שמדרבנת את תלמידיה לרדת

מן הארץ וללמוד באירופה, דבר המצביע על סכנת הקיצוניות הדתית. הנה "בינינו לבין

עצמנו" מפחד שחוסר ההתלהבות שלנו יגרום לירידת הבנים והנה התוצאה של התלהבות קיצונית.

הדגשת יתר ולהיסות יתר סופך לדחות ולא לקרב ועלולות להשאיר את הכותב "בינו לבין

עצמו...". דבר שבדאי מעניין אך לא בזיוק מועיל.

מיכאל כהן

בנינו ובני ארצנו

חברים, ברצוני לא לשעמם אפסם במאמר ארוך שמביע את דעתי ומחשבותי, אבל הרשו לי לכתוב כמה מלים (האחרונות מצדי) על נושא "בלוגרס אמריקאי", ה"פלינג" הסקוטי, המורשה היהודית, ציונות והקשר העמוק שיש בין הארבעה. אינני רוצה אפילו להזכיר את בני כפר הנשיא והכמלון המוחלט בחינוכם - הם מוכרים לכולנו כמקרים אבודים שהפכו לפושעים בורים.

חברים, רק השבוע נכנס נהג צבאי עם רכבו (פוג'ו סנדר) לחניית כפר הנשיא והוריד "וישר" (מגב) מהחלון הקדמי של הפוג'ו האדום שלנו. כשעצרנו אותו (בעזרת כמה חברים אמיצים של המשק, ביניהם אחד מבנינו), הוא אמר: "..... אחחוק" (או מלים כגון אלו), א "איזה מין מקום זה שאי אפשר לגנוב בשקט?" חברים, החייל הזה היה מהסוג שמאפיין מעל 50% מהמדינה שלנו! הוא דוגמא של החינוך והתרבות הלאומית שקיימת היום בארץ, ודרך אגב, הרבה מהם גם חופשים כיפה! החייל המסכן הרגיש את עצמו זר והופתע מההתנהגות שמאפינת את קיבוץ כפר הנשיא ובניו, והיא - יושר, מטרה וסיבה לחיינו. חברים, כשאני אהיה גדול, ושיהיו לי ילדים, בעזרת ה"שם" (ואיזה חתיבה יפה), אני הייתי מעדיף שהם יגדלו ויתחנכו כילדי כפר הנשיא ללא חינוך ותרבות בניגוד לטיפוס שהפריע לשלוותי במגרש הגידום. ובכן, מה הקשר העמוק בין "בלוגרס" למורשה היהודית? ובכן, התשובה היא - כפר הנשיא; במילים אחרות - שניהם ישנם או אינם בכפר הנשיא. אריק, במאמך בכת על מחסור בתרבות דתית בקיבוץ שלנו ונמנעת מלתרום לפתרון בעיה זו חוץ מלהאשים בגרימת הבעיה את אלה שפועלים בתחומי התרבות שאינם נוגעים לבעייתך.

אם "בלוגרס" לא עוזת וגם לא מזיק, אז למה לבזבז בכי ודמעות עליו. אני הייתי מציע להקדיש את מאמציך למציאת פתרון לבעיה שגילית לנו, במקום להאשים את מוזיקת ה"בלוגרס" החפה מפשע.

האם אני מסכים או לא מסכים למאמר שלך ולבעיות שהעלית? זאת שאלה שאינה משחקת חפיד פה. אני פשוט רוצה להדגיש שאינני מוצא שלם צדק באילו שלוקחים שטח חזק יחסית בתרבותינו ומאשימים אותו כגורם לבעיות של השטחים הפחות חזקים או אפילו חלשים כשאין בין שני השטחים שום קשר בכלל. אם מציעים להפסיק את כל פעולות שטחי תרבותינו המושפעים מרקע אנגלוסקסי כפתרון בעיית מחסור בתרבות יהודית-ישראלית, אני לא רואה בזה שום פתרון אלא רק טכנה לרקבון! אנחנו יכולים, אם יש רצון, להפנות את מאמצינו לחיזוק השטחים החלשים ללא קשר בכלל לשטחים החזקים. חברים, בזה אני מקפל את הסולם של יעקב ושלי מעמודי דברי הכפר. תודה. לארי

בשמונה החדשים בהם הייתי בחפקיד נמנעתי מלהגדר אחרי ויכול מעל גבי "דברי הכפר" בשאלות עקרוניות של תרבות. במקום זאת השתדלתי להאזין-מחד, ולעשות - מאידך. אולם כעת נראה לי שעלי לאמר כמה מלים.

ראשית למאמריך - ולאו דוקא בנושא ה"בלוגרס", מה ענין שמיטה אצל הר סיני? מה פתאום מצאת לנחוך לחקוף את כל ילדי כפר הנשיא הלומדים בבית החינוך? בכל השנים שבהן עבדתי בבית החינוך נלחמתי כנגד ההצהרות המכלילות מסוג זה (והיה לי לפחות סכסוך אחד עם מורה שטענה בהכללות כגון: "כל ילדי הקיבוצים..."), "כל ילדי קיבוץ פלוני..." (וכ'). מנסיוני בבית החינוך אני יכולה לאמר שילדי כפר הנשיא, כמו כל ילדי בית הספר מתחלקים לקטגוריות שונות לפי מידת רצינותם, סוגי כשרונותיהם ונטיותיהם.

מה שנכון - שבכפר הנשיא, ילדים ומבוגרים, סובלים מרמה נמוכה יחסית של שליטה בעברית. המלחמה בנושא זה כבר שנים רבות אינה קיימת. אנחנו לא עומדים על כך שבמקומות ציבוריים ידברו עברית בלבד (ובזה גם אתה אשם), שחברים יקראו עתונים עבריים בלבד, ושישתלמו כל הזמן בלימוד השפה.

חבל? חבל! אבל מן הראוי לראות גם את צידו השני של המטבע: אלה הקוראים את ג'רוסלם פוסט ממילא לא יקראו עתון אחר, כלומר יהיו מנותקים לגמרי מן המתרחש בארץ. המלחמה על דיבור עברי בלבד בקיבוץ היא איננה מטבעו של כפר הנשיא, כשם שבכל ענין עקרוני אנו מעדיפים את דרך החיים (מודוס ויונדי) על פני דרך המלחמה והבריקדות. ובזה אולי כוחה של כפר הנשיא. עד כה ידענו חמיד למצוא את המאחד והמשותף ביננו על חשבון המקטב והמפריד. ובנים אשר שבים לקיבוץ, לא מפני שנכשלו בחוץ ולא מפני שאנו מסוגלים להעניק להם הטבות מחירות, אלא מפני שפה הם מרגישים התגששה בית - הם אולי ביטוי לדרך חיים זאת. ויש עוד היבט שאסור להזניח אותו. כמו בכל קיבוץ גם אצלנו יש אוכלוסיה גדולה של זמניים. אנחנו יכולים לדחוק אותם לקרן זווית, למקום ש"מגיע" להם, ורק לקוות שלא ימשכו את בנינו החוצה (אני ממליצה על גדר חייל חשמלי). אך אפשר גם להשפיע עליהם כך שירגישו שאולי זה מקום שטוב לחיות בו, חיים של יהודי בארצו. אינני סבורה שנשיג מטרה זו בכך שבכל יום שישי בערב נקיים שיעור בדף גמרא (פעם בשנה - זה רעיון סביר...) ואת הזמניים נשלח באותו הזמן להשתכר בחסריהם. נראה לי שפעולה תרבותית טובה צריכה להביא בחשבון הרבה תכניות המגברות אל ציבור רחב בכפר הנשיא, כולל בני נוער וזמניים. ומבחינה זאת, רבות מהתכניות שהיו לנו בחקופה האחרונה מלאו את הקריטריונים האלה.

ולבסוף, אריק, בעוד 3 שבועות נארח פה את הרב שמואל אבידור הכהן, יומיים לפני כן תחקיים פה הצגת "איפה אתה ברל", ושבועיים לאחר מכן, אני מקווה, שנשמע את הרצאתו של יהושוע (הממך בע' 7)

לוינסון על קביעת גבולות הארץ על פי מפת ההתישבות (וזאת בהקשר למאורעות תל-חי ולמלאות 30 שנה למדינת ישראל), ויש לנו עוד חכניות בשטח זה. אשמח מאד אם תגייס את כל מרצך, אריק, על מנת לעזור לנו למלא את האולם בתכניות מסוג זה. ואז - אני מקוה שיימצא האיזון בין המהנה, התרבותי והמחנך (אינני יודעת בדיוק איפה עובר הקו המפריד ביניהם. לדעתי, שלישית הבלוגרס שנגנה פה העניקה לנו חוויה מהנה ותרבותית ממדרגה ראשונה).

תמר

מכתב גלוי (חריף) - למוסה חריף

לאחרונה שמענו, ראינו וקראנו הרבה מדברייך, בכל אמצעי התקשורת. הכרזת הכרזות רבות בשמי, ובשם כל חברי משקי באיחוד, והתחלתי לזהות את מוסמך אתה לעשות כך. אין לי ספק או ערעור על כך שבתור מזכיר האיחוד, לעיתים קרובות עליך לדבר בשם התנועה כולה, אבל כשזה מגיע לעמדות או השקפות פוליטיות, אני בדעה שלא קיבלת את המנדט לכך! ראשית כל, אנחנו לא תנועה פוליטית, ושנית, אין לנו עדיין את העקרון של קולקטיביות רעיונית. בעבר, חלו לא מעט משברים בתנועתנו על רקע הבדלים בדעות פוליטיות, ואני גאה לחיות במשק אשר הצליח בכל העיתים להתעלות על חיכוכים וסכסוכים אלה (לפעמים למורת רוחה של התנועה!) ודגל בעקרון -ומעשה- שלכל חבר דעה פוליטית משלו, ועלינו לכבדה. אחרי המהפך הפוליטי, גם האיחוד הזדעזע, ולא ידע כיצד לפעול לאור התמורות שחלו. ושוב שלא התחיל להתבלט באמצעי התקשורת, ולהתייב בצורה פעילה לצד ה"אופוזיציה" החדשה במדינה - לכן, אני שואל אותך, מוסה חריף, "מה השתנה? מה פתאם התחלת אתה ומזכירות האיחוד לנפנף בדגלים? ממתי אתה ממונה על הדאגה או השיקולים לבטחון ישראל וגבולותיה? ואם תטען שאתה חושב בעיקר על ההתישבות - האם אין עוד מקומות בחוץ הקו הירוק להתישב? האם כל משקיני הם די חזקים כדי שנתחיל לפזר משפחות לנקודות מעבר לקו הירוק (כדוגמת גוש אמונים - אוי לנו שידברו עלינו ועליהם בנשימה אחת!) ובכלל, מי אמר ששיקול לאומי בטחוני של ממשלת המערך, ליישב ישובים מעבר לקו הירוק שוקלת היום יותר מאשר חתימת חוזה שלום? ואם בסופו של דבר, מוסה חריף, אתה אישית תצטרך להחליט בין שלום לבין העתקת ישובים, וזו תהיה הברירה היחידה - מה תחליט!!? היה קשה להתרגל למצב החדש לאחר המהפך הפוליטי - אבל לדעתי עוד יותר קשה לאנשים הקום במדינה להתרגל למהפך של אהליך השלום". אנשים פשוט לא מסוגלים להבין שיש היום מצב יחסים עם שכנינו (המדובר כרגע רק עם מצריים) שלא היה אי פעם, ושלא חלמנו שיהיה אי פעם. אולי על כולנו לעכל עובדה זו יותר לאט, ובהתאם, לשנות את השקפותינו (המשך בע' 8)

8.

המיושנות? ולראות דברים באור אחר ומזווית אחרת? אבל כל זאת לא עיקר הבעיה - את דעתי בנידון עוד לא הבעתי - אבל אתה, את דעתי כבר הבעת - וזה מרגיז אותי! ועל כך אני מתרעם. אל תהיה אתה נוקא את דגל המצפון הלאומי - בשמי! זה לא תפקידך! אני מחנגד שתכפה על המשק שלי, ועלי, דעה פוליטית (בהשוואה של שיקול מוסרי ובטחוני). גם אני לא שלם עם הממשלה הנוכחית, שלא בטוח אם זה טוב ליהודים - אבל כל עוד שיש התקדמות רצינית להשגת הסכם שלום, אני לא רוצה להיות בין אלה שישימו רגל לתהליך - ובודאי אינני רוצה שאתה תשים רגל - בשמי!

אדי

ועדת ההצעות מודיעה:

אנו מתכווננים להודיע מראש על כל דיון שאנו עומדים לנהל, וזאת על מנת לתת לחברים אפשרות להציע הצעות כבר בתחילת הדיונים.
השבוע אנו דנים על: 1. ועדת עבודה
2. ועדת קליטה.

בשם ועדת ההצעות
אלק

כמה הודעות מהמרפאה:

לפעמים יש שינויים בשיעור הקבלה אצל הרופא או האחיות. מיד עם הוודע שינוי כלשהו, אנו מודיעים על כך גם בלוח המודעות וגם בחלון של המרפאה עצמה.
כל זאת לנוחיותכם, ואני מציעה לחברים לעיין בלוח המודעות "למען הבריאות שלכם".
נסע (מזכירת המרפאה)

מנורה כחולה שניתנה לחבר ליימוש בבית, נחוצה במרפאה. אנא, החזירו אותה ואם היא עדיין בשימוש, הודיעו על כך למרפאה.

הודעות

9.

דו"ח מהספרייה לסכום שנת 1977

הסטטיסטיקה של הספרייה לשנת '77 מעודדת, למרות שלמספר רב של חברים יש טלויזיה בבית. אנו רואים קפיצה כמעט בכל הנושאים, ונחיל במספר המבקרים בספרייה:

1976	-	6,373
1977	-	7,043

המספרים הנ"ל כוללים מבקרים בגיל הנעורים, ובנגיד למגמה הכללית, מורגשת פה ירידה קלה:

1976	-	713
1977	-	687

מספר הספרים שנשאלו:

עברית	אנגלית
1976	1976
1977	1977

מספרים אלה מראים עליה גדולה במספר הספרים באנגלית, עם דריכה במקום של מספר הספרים בעברית.

ספרים אשר נרכשו או נתרמו לספרייה:

עברית	מזה כריכה עצמית	אנגלית	מזה כריכה עצמית
1976	462	1010	872
1977	614	1065	797

מספר ספרים בספרייה, כולל ספריית עיון (חדר וויצמן): עברית 9,531
אנגלית 10,675

ס"ה 20,206

בספריית עיון נרכשו או נתרמו: 1976 - 171 ספרים
1977 - 157 "

נחקבלה השנה תרומה של \$ 750 מבן-שמש, עבור רכישת ספרים בנושא החקלאות. אנו מטפלים בנושא זה ונשתדל מאד לקנות ספרים בעברית. אם יש למישהו הצעות של ספרים בנושא הנ"ל, שיפנה אלי.

כמו כל משקי הגליל העליון, הצטרפנו למפעל של המועצה האיזורית שנקרא "הספרייה האיזורית". יש לו שלוש מטרות:

(א) להקים באיזור מרכז מדע בצורת ספרייה איזורית, אשר בסופו של דבר חשרת את כל הישובים, כולל עיירות כמו קרית שמונה, חצור וצפת.

המשך בדף 10.....

דו"ח משיבת המזכירות - 6.1.78

נכחו: ג'וני פ', זמי ב"צ, יענקל, אירית ב"ח,
אלק ק', אדי נ', צביה כ'.

(1) בטחון

ועדת הבטחון החליטה, מטעמים בטחוניים, לבטל את השמירה האזרחית עד להודעה חדשה.

(2) קבלת הורים (בהשתתפות אלן א')

אלן איסטון בקש להביא את אמו לקבוצה. לאחר שהמזכירות שמעה את הבקשה, הוחלט לברר מספר הבטים של פנייה זו ולדווח עליהם למזכירות.

(3) עמידה ב' (בהשתתפות ברוך, אודי)

קופת הגרעין (המנוהלת בכפר הנשיא) עומדת בגרעון. לשם קיום פעולות סדירות מעכשו ועד חופש פסח דרושות כ- 10,000 ל"י נוספות. מכיוון שגם האחוד צריך לשאת בשליש הוצאות הגרעין, הוחלט לפנות לתנועה כדי שהיא תעביר לקופת הגרעין אותו סכום שהיא חייבת (גם כ- 10,000 ל"י) על פעולות שכבר בוצעו.

במידה וזה לא יתבצע, חתקיים התיעצות נוספת במטרה לא להכשיל את המשך הפעולה עם גרעין עמידה ב'.

(4) ענייני שכונ (בהשתתפות לס ג')

(א) מ' וולפין ומ' פורסטר פנו להתקבל בשכונ הפרויקט, מתוך זה שרצו אפשרות לזכות לחדר שינה עבור ההורים כאשר יימלאו לאחד מהם חמישים שנה. הדיון נדחה לישיבת המזכירות הבאה, שעד אז תיסגר רשימת ההרשמה לפרויקט.

(ב) מ' מסר זקוקה לדירה מורחבת מתוך סיבות אישיות. הדיון נדחה לבירור פרטים נוספים.

(ג) מדיניות הקליטה: טומי מסר שלמרות פניות רבות, אין לנו כל אפשרות לקלוט משפחות כי אין שכונ פנוי. זמי הדגיש את הצורך בקליטת גורמים יציבים שייקלטו מהר במקומות עבודה. אי לכך, החליטה המזכירות ליעד למטרת הקליטה בכל עת שלוש דירות. (פרוש הדבר שאם יתפנו דירות לפני גמר הבנייה בפרויקט הן יהיו מיועדות לקליטה.)

(5) כנס מזכירים באחוד

ג'וני דווח על כנס המזכירים שהתקיים ב- 4 בינואר והוקדש לנושא ההתישבות ותוכנית השלום. הדו"ח מופיע דלהלן. הוחלט:

(א) לכנס אסיפה מיוחדת.

(ב) להשתתף בעצרת הזדהות עם ישובנו בפתחת רפיח ביום ג' 17.1.78.

עם הופעתי בכנס מזכירי האחדות בתנועה מסויימת עם הגב אל המצלמה, הרי שרציתי לבטא בזה את מבוכתי נוכח הנושא שנידון שם: תגובת האחדות לתוכנית השלום של ממשלת הליכוד. מוסה חריף פתח את הכנס כשהוא הניח שתי הנחיות יסוד שעליהן מלוכדת ההתיישבות העובדת:

1. שלום של אמת, המבוסס על גבולות בני הגנה.

2. גבולות שבתוכם שוכנת מדינה יהודית עובדת.

הוא המשיך לטעון שהיום ממשלת ישראל נמצאת בראשית דרכה למשא ומתן עם המצרים על תנאי השלום, ועל כן מותר לנו, ולגייסימי בהחלט שנשמיע את דעתנו וננסה להשפיע על הכרעות הממשלה, כי אין ההתיישבות ענינה הבלעדי של המתיישבים. והיה והממשלה תגיע להסכם חתום עם ממשלת מצרים (או ממשלה אחרת), נקבל את הדין כי כך טובעת הדמוקרטיה. יש גם לזכור שאם היום מדובר על וותורים נרחבים בסיני, לרבות בפתחת רפיח, ייתכן מאד שבשלב מאוחר יותר נדרש לשקול וותורים דומים בבקעה ובגולן. בעבר נושא ההתיישבות תמיד השתלב עם מדיניות השלום והבטחון של הממשלה. מי שיצא להתיישב לאורך הגבולות בצע שליחות לאומית, והיום אין להפקיר את המתיישבים, שליחי העם, חברי התנועה. עלינו לדרוש מן הממשלה את התחייבותה המוסרית הבטחונית והחומרית להתיישבות העובדת בין אם היא יושבת מעבר לקו הירוק ובין אם יושבת בפנים.

היו תגובות רבות ומגוונות להצהרת מזכיר התנועה בשם המזכירות. מספר ניכר של נואמים הדגישו שעלינו מוטל חובה מוסרית להזדהות עם היישוב הצעיר מעבר לקו הירוק (ולא רק מעבר לקו הירוק) ולהושיט לו תמיכה וגבוי דווקא בשעה קשה וגורלית זו, אך אין זה אומר בהכרח שעזרה מאין זו חייבת להתבטא בהשקפות פוליטיות. אולי השתנתה האווירה הפוליטית וצריך לאמץ שקולים בטחוניים אחרים למען השגת השלום. ואם מחיר השלום הוא לנטוש יישובים, אז לא יהיה מנוס מזה. מכל מקום, אין קו מדיני מוצהר ומקובל שעליו אפשר להכריז בשם התנועה. ואם אמנם אנחנו מתנגדים לחזור לגבולות שאינם בני הגנה (ומי אם לא ההתיישבות העובדת רגישה לנושא זה?), עלינו לתמוך בכל ממשלה שעושה מאמץ אמיתי למען השלום ולסמוך על כושרה ותכונתה.

אין ספק שהיום שוררת מבוכה בקבוצים. הכנס שמע את קריאת המזכירות לקבוצים לבצע מיד מספר פעולות:

1. ליזום פעולת הסברה וברור בתוך הקבוץ, דרך האספה, ובעזרת פעילים מרכזיים שיוזמנו להשתתף בפגישות הללו.
2. לתת עידוד מוחשי ומידי ליישובים מעבר לקו הירוק - לתגבר את כוחם. המשימה לכל קבוץ לשלוח שני חברים לתקופה הקרובה.
3. להשתתף בעצרת הזדהות של כל התנועה ביום ג' 17 בינואר בו יתקיימו שני ארועים - טקס אזרח קב' חולית, ויום ההולדת הראשון של קב' סופה (שניהם בפתחת רפיח). הכוונה למפגש המוני שבא לבטא את הסולידריות עם היישובים הצעירים מעבר לקו הירוק.

הצעה חדשה בקשר לעישון

ברצוני להעלות את נושא העישון ולהציע דרך חדשה לראיתו.

הטיפול בנושא הסגריות בצורת "חלוקה" ולא כתקציב הוא שריד מעידן אחר. הסיגריות "חולקו" כאשר "חולקו" סבון, משחת שיניים, שתי חולצות שבת לשנה ושני זוגות מכנסיים כחולים תוצרת אתא. התקציב האישי היה אפסי כמעט – או בתקופות מסוימות לא היה קיים כלל. כן, לפני 30 – 40 שנה היתה רמת חיים שונה, לא רק בקיבוץ, אלא בארץ כולה.

מאז, יודה כל אחד, חלו שינויים בתחומים רבים בחיינו. עברנו מ"חלוקות" לתקציבים. צרכים, שכלל לא הוכרו אז – מקובלים היום כלגיטימיים ואין עליהם עוררים. חברים לא מעטים חדלו לעשן, אך הם שותים קפה בכמויות גדולות. היום שוקלים את הקפה בקראטים ולא בגרמים. אך איש אינו נותן להם קפה בלי תשלום. ומוכר לי חבר אחד שאינו מעשן אך אוכל שוקולד בכמויות שעולות על משקל גופו. ושמעתי גם שיש פה ושם כאלה ששותים משקאות חריפים, לא עלינו, וגם זה לא זול.

יכולתי להביא דוגמאות נוספות למכביר, אך בעצם זה לא נחוץ, כי ברור שרבים הצרכים המוכרים כיום, כפי שסיגריות הוכרו בעבר.

אגדיר שאת בצורה אחרת: לדעתי הגיע הזמן להרוג את הפרה הקדושה הזאת, ואם אנו מתנגדים "להרוג", הבה נכיר בכך שיש פרות נוספות בעדר והן קדושות לא פחות.

אני רוצה להציע פתרון כזה שלא יפגע במעשן ויאפשר לו לקבל את הסיגריות לפחות ברמה שקבל עד כה, אך יעזור גם לחברים האחרים בצרכיהם המיוחדים.

התקציב המוצע כיום הוא – 280 ל"י לשנה לחבר. לפי האינפורמציה שקבלתי מקרול ש', מעשנים מעט יותר ממחצית החברים. ז"א, שאם נחשב חישוב גם של 300 איש בערך (חברים, מועמדים והורים), ונניח שכ-160 מחוכם מעשנים, נקבל:

$$(1) \text{ התקציב: } 280 \text{ ל"י} \times 300 \text{ איש} = 84,000 \text{ ל"י לשנה}$$

$$(2) \text{ יוצא למעשן: } \frac{84,000}{160} = 525 \text{ ל"י}$$

אם נבטל את חלוקת הסיגריות, וניתן לכל חבר 280 ל"י לעישון או לצרכים מיוחדים אחרים, ייווצר מצב כזה:

אצל זוג, שרק אחד מהם מעשן, יעמד לרשות המעשן תקציב של $280 \times 2 \text{ ל"י} = 560 \text{ ל"י}$, ז.א. יותר ממה שהוא מקבל היום.

אצל זוג ששניהם מעשנים תהיה בעיה, כי כל אחד מהם מקבל עתה סיגריות בסכום השווה ל-525 ל"י. (מפי קרול נמסר לי שאצל רוב המעשנים – מעשנים שני בני הזוג ולוקחים מנה מלאה). לכן, בכדי לא להכביד אני מציעה להכפיל את הסכום ל-560 ל"י לאיש.

לסיכום: הריני מעלה הצעה לבטל את חלוקת הסיגריות ולתת במקומה תקציב לעישון או לצרכים מיוחדים אחרים בגובה של 560 ל"י לחבר, לכל חבר.

ברצוני לדעת אם יש חברים שמסכימים אתי. אם תהיה התענינות מספקת, אעלה את הנושא בוועדת החברה. הענין די דוחק – אם נרצה להפעילו עוד השנה, לפני ההחלטה על התקציבים. לכן אבקש מן המעוניינים למלא את הספח בשולי הדף ולהכניס לתא שלי (מס' 121) ללא דיחוי.

תודה

צפורה.

אל צפורה – ת"ד מס' 121

אני מעוניין/מעוניינת בנושא שהעלית

הפתרון שהצעת נראה לי

(אנא סמנו "X" במקום
המתאים)

צרכים, שכלל לא הוכרו או - מקובלים היום כנגזרים. היום שוקלים את הקפה בקראטים ולא בגרמים. אך איש אינו נותן להם קפה בלי תשלום. ומוכר לי חבר אחד שאינו מעשן אך אוכל שוקולד בכמויות שעולות על משקל גופו. ושמעתי גם שיש פה ושם כאלה ששוחים משקאות חריפים, לא עלינו, וגם זה לא זול.

יכולתי להביא דוגמאות נוספות למכביר, אך בעצם זה לא נחוץ, כי ברור שרבים הצרכים המוכרים כיום, כפי שסיגריות הוכרו בעבר.

אגדיר שאת בצורה אחרת: לדעתי הגיע הזמן להרוג את הפרה הקדושה הזאת, ואם אנו מתנגדים "להרוג", הבה נכיר בכך שיש פרות נוספות בעדר והן קדושות לא פחות.

אני רוצה להציע פתרון כזה שלא יפגע במעשן ויאפשר לו לקבל את הסיגריות לפחות ברמה שקבל עד כה, אך יעזור גם לחברים האחרים בצרכיהם המיוחדים.

התקציב המוצע כיום הוא - 280 ל"י לשנה לחבר. לפי האינפורמציה שקבלתי מקרול ש', מעשנים מעט יותר ממחצית החברים. ז"א, שאם נחשב הישוב גם של 300 איש בערך (חברים, מועמדים והורים), ונניח שכ-160 מתוכם מעשנים, נקבל:

$$(1) \text{ התקציב: } 280 \text{ ל"י} \times 300 \text{ איש} = 84,000 \text{ ל"י לשנה}$$

$$(2) \text{ יוצא למעשן: } \frac{84,000}{160} = 525 \text{ ל"י}$$

אם נבטל את חלוקת הסיגריות, וניתן לכל חבר 280 ל"י לעישון או לצרכים מיוחדים אחרים, ייווצר מצב כזה:

אצל זוג, שרק אחד מהם מעשן, יעמד לרשות המעשן תקציב של $280 \times 2 \text{ ל"י} = 560 \text{ ל"י}$, ז.א. יותר ממה שהוא מקבל היום.

אצל זוג ששניהם מעשנים תהיה בעיה, כי כל אחד מהם מקבל עתה סיגריות בסכום השווה ל-525 ל"י. (מפי קרול נמסר לי שאצל רוב המעשנים - מעשנים שני בני הזוג ולוקחים מנה מלאה). לכן, בכדי לא להכביד אני מציעה להכפיל את הסכום ל-560 ל"י לאיש.

לסיכום: הריני מעלה הצעה לבטל את חלוקת הסיגריות ולתת במקומה תקציב לעשון או לצרכים מיוחדים אחרים בגובה של 560 ל"י לחבר, לכל חבר.

ברצוני לדעת אם יש חברים שמסכימים אתי. אם תהיה התענינות מספקת, אעלה את הנושא בוועדת החברה. הענין די דוחק - אם נרצה להפעילו עוד השנה, לפני ההחלטה על התקציבים. לכן אבקש מן המעוניינים למלא את הספח בשולי הדף ולהכניס לתא שלי (מס' 121) ללא דיחוי.

תודה

צפורה.

אל צפורה - ת"ד מס' 121

אני מעוניין/מעוניינת בנושא שהעליח

הפתרון שהצעת נראה לי

--	--	--	--	--

(אנא סמנו "x" במקום המתאים)

הפתרון שהצעת לא נראה לי, אך יש לי הצעה אחרת (שתפורט בשיחה)

--	--	--	--	--

חתום:.....

אם יש תמיכה משני בני הזוג,

אבקש שני שמות

.....